

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560232912/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

som Grevinden kaldte det, at man slet ikke blev forlegen ved at see paa hendes smukke Lemmer; hun stod med vaiende Fjer i Hatten og Faner i hver Haand, medens den sorte Hest syntes at flyve. Naomi misundte hende dette Øieblik. Mændene vare Alle saa herligt udviklede, muskelsterke og kraftige; de sværeste Kunster syntes en Leg, og dog sagde man, at der var En endnu mere udmærket mellem dem: *Ladislau*, en Polak paa 21 Aar. Hans Mod skulde gaae til Forvovenhed, forsikkrede man; nylig var han kommet op af en svær Sygdom, derfor kunde han endnu ikke vise sig for Publikum. Han ledte en af Hestene frem, og Alles Opmærksomhed var henvendt paa den virkelige idealsk-skjønne Mand, hvis Ansigt Sygdommen havde gjort mager og gulblegt, men Trækkene vare saa kjække, overmodige kunde de kaldes. De sorte Øienbryn forøgede just det dristige Udtryk, men Øinene vare saa uendeligt sorgfulde, muligt Spor endnu af den lidende Tilstand, han havde været i. Han var dem Alle interessantest, skjøndt man slet ikke havde seet Prøver af hans Kunst. Rygter glemte da ikke at udsprede Historier om ham, at han var af Adel, at han havde ved et Vaadeskud dræbt sin Brud, Andre vilde vide, at han for en Duel havde forladt sit Fædreland; en Tredie sagde, at han af Kjærlighed til en smuk Beriderske havde forladt sit rige Hjem, og at hans Brud var nylig død! Alt var Gissinger, som Rygter gjorde til Vished, men hvorledes det nu stod eller ikke stod, interessant var den biege, alvorlige Kunstberider.

»Ja, han har været meget syg!» sagde Grevinden, »og hvad Pleie kan det stakkels Menneske have havt! jeg føler det, som veed hvad Sygdom er! det maa være et skrækkeligt Liv, saaledes intet Hjem at have, jage afsted fra Land til Land; ikke engang at kunne faae en Smule Havresuppe!»

»Det er et lykosaligt Liv!» sagde Naomi. »Jeg kunde misunde hende med de vaiende Faner og bølgende Fjer!»

»Tilslidst knække de dog en Arm eller et Been!» sagde Grevinden, »de blive ulykkelige Krøblinge, hvis de ikke døe!»

Naomi rystede med Hovedet og tænkte meget paa den smukke Berider *Ladislau*. Med *Christian* havde hun ikke talt siden hiin Aften, da hun i Vrede tog bort fra Vertshuset; naar hendes Øine hvilede paa Berideren, fæstede han sit Blik paa hende; »*Amor et melle et felle est fecundissimum*» siger *Plautus*; i *Christians* Hjerter stod Sandheden heraf.

Naomi og den gamle Grevinde havde faaet Plads tæt ved Orche-